

Θεατρική Ομάδα Ενηλίκων του 4^{ου} Νηπιαγωγείου Ευκαρπίας

Την Τρίτη, 13 Ιουνίου, παρουσιάστηκε από τη Θεατρική Ομάδα Ενηλίκων του 4^{ου} Νηπιαγωγείου Ευκαρπίας η παράσταση «Ο Χορός της Πεταλούδας» στην αυλή του Νηπιαγωγείου, σε όλη τη σχολική κοινότητα. Η Ομάδα δημιουργήθηκε με τη συνεργασία της ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. Κουκλοτόπια και του 4^{ου} Νηπιαγωγείου Ευκαρπίας. Αφορμή στάθηκε το Σχέδιο Δράσης « Διαχείριση της Απώλειας και του Πένθους στην Τάξη» που υλοποιήθηκε στο 4^ο Νηπιαγωγείο Ευκαρπίας τη χρονιά που μας πέρασε.

Από την άλλη, η δημιουργία της Ομάδας ακούμπησε και στο όραμα της ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. Κουκλοτόπια για ένα θέατρο με κοινωνικό χαρακτήρα, ένα θέατρο της κοινότητας. Στη διαδρομή πραγμάτωσης του οράματος αυτού η ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. Κουκλοτόπια συμμετείχε στο Πρόγραμμα Erasmus + ΚΑ2 που αφορά στην Εκπαίδευση Ενηλίκων και στο Σχέδιο Δράσης με τίτλο ««Εκπαίδευση ενηλίκων με στόχο την προσωπική ανάπτυξη και τη διαχείριση της απώλειας μέσω του γραμματισμού και του θεάτρου». Μέσα από το Πρόγραμμα αυτό τα μέλη της Κουκλοτόπια επιμορφώθηκαν και απέκτησαν μια σειρά εργαλείων και θεατρικών τεχνικών αλλά και κάποια θεωρητική βάση σε σχέση με την Απώλεια και τη διαχείρισή της.



«Η απώλεια είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας κι όλοι θα κληθούμε να την αντιμετωπίσουμε από την ώρα που γεννιόμαστε [...] Πάντα κάτι χάνουμε. Και η απώλεια γεννάει πολλά συναισθήματα: πόνο, λύπη, απελπισία, θυμό, φόβο... Η απώλεια φέρει το πένθος.

Τι μπορούμε να κάνουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε για να αντέξουμε τις μικρές και τις μεγάλες απώλειες στη ζωή μας; Τι μπορούμε να κάνουμε για να συνεχίσουμε και να καταφέρουμε τελικά να τις εγγράψουμε στην ιστορία της ζωής μας; Πώς ανασυνθέτουμε τον εαυτό μας; Πώς θυμόμαστε;

Η ομάδα δημιουργήθηκε στη βάση της ανάγκης να διερευνήσουμε αυτά τα ερωτήματα, τη στάση μας απέναντι στην απώλεια. Να μοιραστούμε μνήμες και ιστορίες, απώλειες και παρηγοριές. Με όχημα το θέατρο και

εργαλείο τις τεχνικές του εκπαιδευτικού δράματος επιχειρήσαμε αυτή τη διερεύνηση. Στόχος μας δεν ήταν η παράσταση αλλά το δέσιμο της ομάδας, η εμπιστοσύνη, το μοίρασμα. Να το μιλήσουμε και να βοηθήσουμε η μία την άλλη, να ακουμπήσουμε και, γιατί όχι, να μετακινηθούμε [...] Ο καθένας και η καθεμιά έχει τον δικό του/της προσωπικό τρόπο να σταθεί απέναντι στην απώλεια. Μπορέσαμε, μέσα στην ομάδα, να δούμε κι άλλους τρόπους. Το πένθος δεν είναι αρρώστια, είναι μια φυσική συνθήκη της ζωής. Δεν θεραπεύεται, αλλά μιλιέται, μοιράζεται. Αυτό που χάσαμε δεν γυρίζει αλλά με έναν τρόπο είναι πάντα μαζί μας. Μιλήσαμε πολύ και για τη ζωή, για την αξία της, την μοναδικότητά της. Κατανοώντας την απώλεια κατανοούμε ταυτόχρονα πόσο πολύτιμη είναι η ζωή. Και τη νοσηματοδοτούμε ξανά.» (Από το πρόγραμμα της παράστασης).



Η Ομάδα λειτούργησε για όλα τα μέλη της, ηθοποιούς και εμπυχωτές, λυτρωτικά. Έδωσε χώρο και χρόνο να ειπωθούν και να ακουστούν σκέψεις και συναισθήματα. Κι όλα αυτά που ειπώθηκαν, ψιθυρίστηκαν και υπονοήθηκαν από τα μέλη της Ομάδας, καταγράφηκαν. Το κείμενο της παράστασης προέκυψε από αυτές τις καταγραφές, ακολουθώντας την τεχνική του θεάτρου- Ντοκουμέντο.

Ωστόσο, το κοινό της παράστασης θα αποτελούσαν όλα τα μέλη της σχολικής κοινότητας, τα παιδιά του Νηπιαγωγείου και οι γονείς τους. Η παράσταση θα έπρεπε να τους αφορά όλους. Για το λόγο αυτό επιλέχθηκε κάποιες σκηνές να παρουσιαστούν με την τεχνική του Μαύρου Θεάτρου. Η παράσταση, λοιπόν, αποτέλεσε μια μείξη του Θεάτρου-Ντοκουμέντο και του Μαύρου Θεάτρου.

Η διαδικασία δημιουργίας της παράστασης δημιούργησε σχέσεις και συνδέσεις μέσα στην Ομάδα. Η παρουσίαση της παράστασης επέκτεινε αυτές τις συνδέσεις μέσα στη σχολική κοινότητα αλλάζοντας τις δυναμικές της και ενισχύοντας την αίσθηση του ανήκειν. Κι αυτή τελικά είναι η δύναμη του θεάτρου της κοινότητας, που υπερασπίζεται η ΚΟΙΝ.Σ.ΕΠ. Κουκλοτόπια.